

Maskestenen

Ful og de fire magiske ting

Maskestenen
Ful og de fire magiske ting

© Udgivet af Legende Familier i Biblioteket,
Borgerservice og Biblioteker

Legende familier i biblioteket er støttet af
Styrelsen for Bibliotek og Medier

Tekst: Freya Hvaste
Illustrationer: Figuramus
Layout: Stæhr Grafisk
Foto: Rógvi N. Johansen,
Medieafd., Moesgård Museum
Tryk: C. S. Grafisk
Projektleder: Jane Kunze,
Legende Familier i Biblioteket,
Borgerservice og Biblioteker
1. udgave 2009

Mangfoldiggørelse af indholdet af denne bog eller dele heraf er i
henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden
forudgående aftale med udgiveren

ISBN 978-87-89860-33-6

Maskestenen

Ful og de fire magiske ting

For længe siden – helt tilbage i år 999 – stod der et søslag mellem den danske konge, Svend Tveskæg, og den norske konge. I Svend Tveskægs hær deltog fem unge mænd. De var venner og kom fra Aros, som siden blev til Århus.

Den ene hed Ful, og han blev dræbt i slaget. De fire venner satte en runesten efter ham. På stenen, der i dag kendes under navnet "Århusstenen", kan vi læse følgende:

"Gunulv og Øgot og Aslak og Rolf rejste denne sten efter deres fælle Ful. Han fandt døden ... da konger kæmpede."

Jeg vil fortælle jer historien om, hvorfor netop de fem blev så nært forbundne, at de satte en sten over deres venskab.

Stenen står i dag i runeallen på Moesgård Museum, men faktisk blev den fundet på Mølleparkens grund, lige hvor Hovedbiblioteket i Århus ligger i dag. Altså lidt vest for Århus bymidte i nærheden af åen. Dengang var der marker, enge, skov, nogle gårde og huse. Her voksede de fem venner op, og fortællingen foregår da de endnu kun var store børn på 10-11 år.

Gunulv og hans søster Ylva boede med deres forældre på Vestergården. Øgot boede på Kragegården i midten, og tvillingerne Aslak og Rolf boede på Østergården. Selv om der lå nogle pænt store gårde i området blev hele rækken kaldt for "Husene". Indad mod Aros lå der nogle mindre huse, og i et af dem boede Fuls far, Segest. Han havde været træl hos Gunulvs farfar, men var blevet givet fri. Segest var en dygtig stenhugger og runemester. Omkring gårdene lå markerne, og derefter kom engene. Her gik drengene og vogtede får. Længere ude begyndte skoven. Aros å løb lidt syd for Husene, og der stødte mange bække ned til åen. Gunulv og Øgot passede deres får på den ene side af den største bæk. Det var 'deres' land: Englandet. Tvillingerne Aslak og Rolf havde deres får på den anden side af bækken – længere over mod skoven. Derfor kalde de 'deres' land for Skovlandet. Nogle gange havde de travlt med at passe fårene, og andre gange passede fårene sig selv – og så legede drengene. De sprang frem og tilbage over bækken, de sloges og de byggede huler.

En sommer byggede drengene en stor jordhule. Gunulvs far havde nemlig lavet et nyt forråds-kammer med en stor dør, og Gunulv havde fået den gamle. En rigtig dør med nøgle – det krævede en ordentlig hule. I foråret havde Aros å flyttet sit løb. Før havde den slået et stort sving, og det var nu blevet til en sænkning i jorden. Der var indgangen til hulen. Først havde de gravet et stort hul i jorden. Derfra en gang hen til sænkningen – og kun gennem denne gang var der adgang til hulen. Både gangen og hulen var støttet med træstammer i den rigtige tykkelse, og der var et tag af stammer og grene, der var dækket med græstørv.

I hulen var der spredt fåreskind, de kunne ligge på, og nogle brædder gjorde det ud for et bord. Der var også et ildsted. Når det var koldt og regnede, kravlede de ned i hulen og tændte op. Røgen forsvandt ud gennem et lille hul i taget.

En dag kom Ylva med mad til drengene ved middagstid, som hun plejede. Hun fandt dem som sædvanligt siddende på deres yndlingssted, den gamle gravhøj, fnisende og hemmelighedsfulde. Sådan havde de været det sidste stykke tid. Hun havde regnet ud, de lavede noget, hun ikke skulle vide.

"Det er da godt, der er noget, man kan have for sig selv i fred for piger," sagde G'unulv, og kastede sig over maden. "Ja, det er ikke alting, piger skal vide noget om," tilføjede Øgot. "Hvad ville der ikke ske, hvis pigebarnet fandt ud af det," sagde Rolf.

"Ja, hvad ville der ske, hvis jeg fandt ud af, hvad det er I går og fedter med!" spurgte Ylva irriteret.

"Så ville hemmeligheden være besudlet og kraften gå af den," svarede G'unulv højtideligt.

"Der kan da ikke være meget kraft i den hemmelighed," snerrede Ylva spidst, "når det er sådan nogle bæspredere som jer, der har den."

"Jo, der er!" fastslog Øgot. "For G'unulv har været døden nær, og han er blevet uvenner med selveste Åmanden for at skaffe det, der skal til. Hvis ikke han havde haft kraft, havde vi slet ikke kunnet bygge den."

"Shh, din ged, pas på hvad du siger," hvæsedes G'unulv.

"Hvad vil det sige, at du har været døden nær?" spurgte Ylva og så på broderen med store øjne.

“Vi kan måske godt fortælle hende det om Åmanden,” mente Aslak. “For måske betyder det noget, at hun også ved, hvordan Çunulv nu er stillet med åens magt!”

Ylva så, at broderen havde vældig lyst til at fortælle hende om det, der var sket. Så da de andre nikkede, fortalte Çunulv, at de altså havde skullet bruge noget træ til hulen. De skiftedes til at gå ind i skoven og finde passende små træer og store grene. Til sidst havde de tre store bunker liggende forskellige steder ved åbredden, og en dag var Çunulv og Øgot draget af sted for at hente dem. De tog først den bunke, der lå længst væk, trak den ud i åen, bandt den sammen med reb til en slags tømmerflåde, og flådede den ned ad åen tilbage til deres egen bæk. Den første tur gik fint. Aslak og Rolf fortalte i munden på hinanden, hvordan de havde set Çunulv og Øgot sidde på tømmerflåden, pjaskvåde, grinende og højt syngende, og om hvordan de havde fået dem halet ind til land.

Den anden tur var også gået godt. Men da de sejlede den tredje bunke træ ned ad åen, var Çunulv blevet overmodig. Han og Øgot havde nærmet sig stedet, hvor Aslak og Rolf ventede på at tage imod dem. Så havde Çunulv rejst sig og med høj stemme kaldt sig “Åens herre”. Han havde hånet Åmanden, åens kraft, og stillet sig op og tisset ned i åens vand, mens han råbte udfordrende til Åmanden.

“Pludselig var det, som om der gik en ilning gennem vandet,” hviskede Øgot og skævede nervøst til Çunulv. “Træstammerne rullede rundt, og Çunulv væltede i vandet. Og jeg er næsten sikker på, jeg så en hånd, der trak ham ned.”

“Ja, det var altså ret uhyggeligt,” sagde Çunulv, og han så slet

ikke stolt ud. "Det var som om, jeg blev holdt nede. Jeg kæmpede og kæmpede, og først da jeg ikke havde mere luft, røg jeg op af vandet. Jeg er sikker på, det var Åmanden, som ville lære mig, at man skal have respekt for ham."

Ylva skævede nervøst til Çunulv. "Jeg synes altså, vi skal fortælle bedstemor om det," sagde hun. "Hun ved, hvordan man skal omgås Åmanden."

Om aftenen gik Øgot, Aslak og Rolf med over til Vestergården. De satte sig op i sengehalmen til Çunulvs og Ylvas bedstemor, og Çunulv fortalte historien. "Ja, det var en advarsel," fastslog bedstemor. "Men nu skal I høre. I morgen skal I gå ned til åen, der hvor Çunulv blev trukket ned. I skal have gaver med til Åmanden – jeg skal give jer nogle små skåle med. I kan give ham mælk og korn. Og så skal I sige:

I den skov hvor ingen bor

I den å hvor ingen ror

Og under en jordfast sten

Der skal du være, ingen mand til men.

Så ved Åmanden, at I har respekt for ham, og samtidig forstår han, at I også har kraft."

Næste dag gjorde de sig klar. Da Ylva kom ved middagstid, bar de hver en lille skål ned til åbredden. Çunulv satte sig ved bredden, og de andre rakte skålene ned til ham. Nu talte han til Åmanden og sagde undskyld og fremførte bedstemors besværgelse, så Åmanden også forstod, at han ikke skulle genere børnene.

Men Ylva vidste stadig ikke, hvad drengenes hemmelighed var.

Da drengene var færdige med jordhulen, gik de i gang med en skatteleg. Det begyndte med, at Øgot havde lavet et flot bæltespænde i sin fars smedje. Han var meget stolt, og da Gunulv så det, udbrød han:

“Ved du hvad, hvis du drypper en dråbe af dit blod på spændet og også drypper en dråbe blod på jorden til swartalferne, bliver det kraftfuldt og MAGISK.”

“Hvad er swartalferne for nogen?” spurgte Øgot.

“Swartalferne bor nede i den sorte jord, ligesom lysalferne bor oppe i lyset, i blomsterne.”

“Nååh, sådan”, nikkede Øgot tilfreds.

Gunulv forklarede, at hvis Øgot gav sit blod til swartalferne, ville han få særlige evner til at lave mange smukke bæltespænder og blive en meget anerkendt smed. Så det gjorde Øgot. Han var nemlig dygtig med sine hænder, og lavede derfor også et smukt skrin til det magiske bæltespænde.

Nu kom Gunulv med en nøgle. Den ville han indvie til swartalferne, for når han blev stor, ville han have nøgler til mange huse og kister og blive en rig bonde. Og ned i skatteskrinet kom den magiske nøgle.

Da Aslak og Rolf så det, ville de også have et skatteskrin med magiske ting. Rolf havde et smukt skrin, som han havde byttet sig til på markedet i Aros. Han indviede sin flotteste perle til swartalferne, fordi han ønskede sig held i handel. Aslak valgte en af sine bedste fløjter, for når han blev stor, ville han spille for selveste kongen.

Der var altså to skatteskrin og fire magiske genstande. Drengene gravede hver især deres skatteskrin ned på deres egen side af bækken. Legen gik ud på at finde hinandens skat. For at finde 'de andres' skat, skulle de snige sig over i 'fjendeland'. Blev man opdaget og en af 'de andre' prikkede én på skulderen og sagde "Død" – var man ude og kunne først lege med igen næste dag. Faktisk var det nogle ret store 'fjendelande', så det var ikke altid nemt at finde skatteskrinene.

En dag kom der en ny dreng til Husene. Det var ved solnedgangstid. De fleste var kommet hjem fra markerne og kiggede nysgerrigt på de tilkomne. Den nye dreng, Ful, og hans mor, Vølven, en troldkvinde, kom gående ad vejen fra skoven og gik ind i runemesterens lille hus. Ful skulle ikke længere være ude i skoven hos sin mor. Han skulle bo hos sin far, Segest. Vølven havde lært sønnen alt det, hun kunne lære ham ude i skoven, og nu skulle Ful "lære at begå sig blandt menneskene".

Ful var ikke ligefrem køn – han skelede lidt på det ene øje, og hans næse var ret flad.

Han havde glædet sig til at komme ud af skoven og få nogle legekammerater. Alle ungerne i Husene legede altid henne ved leddet om aftenen. Den første aften kom han forventningsfuld hen for at lege med. Men da han kom nærmere, sprang Cjunulv ned fra leddet, hvor han havde siddet og vippet og råbte: "Hjælp, nu kommer troldungen og forhekser os!" Og børnene løb som på

kommando ud i alle retninger, mens de råbte: "Hjælp, trolungen forhekser os!"

Ful prøvede et par gange til, men nu havde Aslak lavet en sang: "Ful er grim, og så er han til grin. Ful er grim, og så er han til grin." Efterhånden behøvede Aslak bare at spille melodien på sin fløjte – straks gik Ful sin vej og så trist ud.

Så hændte der noget på en ellers rigtig fredfyldt sommerdag ude på engene. Det var middagstid. Fårene lå og gumlede, og Aslak lå og småsov. Rolf havde taget alle sine perler frem og delte dem op efter farver. Måske var det fordi perlerne glimtede så spændende, at Ful kom til at stikke sin flade næse lidt for langt ud af den busk, han havde gemt sig bagved - og blev opdaget! Rolf vidste ikke, hvor længe Ful havde ligget der og luret, men kastede sig over ham med et højt råb. Aslak sprang op - og nu fik Ful sådan en omgang bank.

Rolf og Aslak var virkelig voldsomme. På et tidspunkt fik Ful én på snuden, så blodet stod ud. Men de holdt ikke op af den grund. De tævede løs på ham, slog og sparkede. Hvis ikke Ylva som sædvanligt var kommet med deres mad, er det ikke til at sige, hvordan det var endt. I hvert fald, Ylva råbte og skreg - om Rolf og Aslak var blevet vanvittige? Ful var altså også en slags menneske! Til sidst holdt hun madkurven ud over bækken og advarede om, at hvis de ikke omgående stoppede, ville hun kaste maden i vandet. Det hjalp.

Ylva fandt en klud i kurven, og gav den til Ful, så han kunne tørre blodet fra næsen. Et ordentligt spark i hoften havde han også fået, og han humpede slemt. Ylva kylede madkurven hen til Rolf og Aslak, hankede op i Ful og sammen humpede de hjemad. Det var på den tur hen over de knoldede enge, at Ylva og Ful blev gode venner.

Da de kom tilbage til Husene, så Ylvas og Cjunulvs mor, hvor ilde tilredt Ful var. Hun var rystet og gik straks igang med at vaske hans sår. Der var også en grim flænge over det ene øje, som hun syede sammen med nål og tråd. Ful bed tænderne sammen

og sagde ikke en lyd, mens hun syede. Ylva syntes, han var ret sej. Snakken gik blandt mødrene i Husene. Da Aslak og Rolf om aftenen kom hjem med fårene, fik de en ordentlig gang skældud af deres mor. Hun forlangte, de skulle give Ful en undskyldning. Men Gunulv hvædede til tvillingerne, at det skulle de ikke. Ikke til sådan en troldeunge, sådan en vølveyngel.

Så det gjorde de ikke!

Men en morgen ikke længe efter lå Cūnulv, Øgot, Aslak og Rolf helt slappe hen på deres sengesteder. Man kunne løfte en arm og – ingen energi – armen faldt slapt ned. Drengene kunne slet ikke røre sig.

Det var Fuls hævn. Forstår I, Ful havde luret på drengene et godt stykke tid og fundet ud af, hvad deres skatteleg gik ud på. Han havde roligt ventet, indtil han havde set, hvor de to skrin med de magiske ting lå begravet. Og så havde han taget dem med hjem til sin 'hule' i faderens brændeskur. Så meget trolddom havde han lært af sin mor, vølven, at han gennem de magiske ting kunne tage drengenes energi: Han fangede deres fylgjer! En fylgja er et menneskes følgeånd. En beskyttende ånd, som alle mennesker har. Hvis ens fylgja bliver fanget, mister man sin livskraft, og det var derfor, drengene den morgen lå helt kraftesløse hen på deres sengesteder.

Ylva havde en fornemmelse af, at det måske havde noget med Ful at gøre. De havde snakket sammen et par gange efter slagsmålet. Hun syntes egentlig, han så meget sød ud med det der lidt skelende øje, og han var klog at snakke med. Hun vidste godt, hvor han plejede at sidde sådan lidt afsides for sig selv, så hun gik hen og spurgte direkte, om han havde noget at gøre med drengenes tilstand? Ful så sammenbidt ud og nikkede - Ja! Han havde simpelthen taget deres fylgjer, fordi de havde været onde ved ham og ikke engang ville give ham en undskyldning. Men, protesterede Ylva, nu kunne drengene jo slet ikke sige undskyld. De var jo nærmest livløse. Det var lige meget, svarede Ful. De havde godt af at ligge og tænke over tingene lidt endnu.

“Men hva’ med min mor og de andre mødre? De er jo fuldstændig ude af sig selv af bekymring over, hvad der er sket med drengene,” råbte Ylva. På en måde straffede Ful jo mødrene endnu mere. Havde de fortjent det? Havde de måske ikke hjulpet ham, vasket hans sår, syet hans flænge, skældt Aslak og Rolf ud.

Dét havde Ful ikke lige tænkt på. Han lovede lidt modvilligt at løse drengenes fylgjer.

Ylva gik hjem igen. Men dagen gik, uden at der skete nogen bedring med hendes bror. Gunulv lå stadig slapt hen på sit sengested. Hen under aften fandt hun Ful igen og spurgte, om der snart skete noget? Ful sad i brændeskuret med en olielampe og svedte med sine runer og sin magi. Han kunne ikke løse magien igen. Det eneste, han nu kunne finde på var, at han måtte gå ud i skoven til sin mor, vølven, og bede om hjælp. Og det var allerede blevet temmelig mørkt.

“Vover du at vente til månen går op!” spurgte Ylva.

“Nej, jeg må hellere se at komme af sted, selv om det kan være svært at finde vej i skoven i mørket,” sagde Ful.

“Skal jeg gå med dig?”

Ful tænkte sig om. “Nej,” svarede han så. Selv om det ville være rart ikke at gå alene i skoven.

Men hvis hun virkelig ville hjælpe ham, kunne hun fortælle Fuls far om al balladen. Ellers ville han blive bekymret, når Ful ikke lå i sin seng om natten. Han skulle også hjælpe til på værkstedet tidligt næste morgen, som han plejede.

Det var ikke en let opgave, at skulle fortælle det hele til runemesteren, men det lovede Ylva, for det var dét, der skulle til nu.

Ful tog en trøje på, spændte sit bælte og tog af sted. Han havde gået turen nogle gange før, men aldrig alene og aldrig om natten. Månen var ikke stået op, men det var skyfrit og stjernerne lyste.

Så længe der var vej og sti hen over markerne og engene, løb han alt, hvad han kunne. Da han nærmede sig skovkanten, kom to sorte skygger flaksede op fra træernes grene. Hans hjerte bankede – var det spøgelse? Men nej, det var nok bare fugle. Nu susede de hen over ham. Jo, det var fugle – RAVNE – kunne han se. Ravn kan være udsendinge. Måske kom de fra swartalferne, måske vidste de, at han havde leget med de andre drenges fylgjer? Ville de nu hævne sig på ham? Fuls dårlige samvittighed gnavede.

I sit bælte havde han en lille pose med en grøn sten, han havde fået af sin mor. Den gav mod, havde hun sagt. Han tog stenen ud af posen, og knugede den i hånden ind mod sit bryst. Nu var det, som om hans mor var med ham. Ravnene fløj ned og satte sig i to store buske i skovkanten. Der mellem dem var der en åbning, og her begyndte stien, der førte langt ind i skoven. Ful tænkte, at ravnene måske alligevel var med ham?

Ful travede gennem skoven så hurtigt, han kunne finde vej. Højt over træernes toppe kunne han skelne lidt himmel med stjerner. Inde i krattet omkring ham hørte han listende trin. Han så et par lysende rovdyrøjne og fandt sin kniv frem. Men hvad det end var – så trak det sig heldigvis tilbage.

Hver gang stien delte sig, og han var i tvivl om, hvilken vej han skulle gå, klemte han om stenen, og da var det som om han hørte sin mors stemme. "Til venstre her," eller "Her skal du lige ud."

Endelig, da stien var så smal, at han næsten ikke kunne finde den, stod månen op og lyste blegt. Snart kunne han se, at han befandt sig i en del af skoven, som han kendte godt. Kort tid efter nåede han den skoveng, hvor vølvernes tre hytter lå. Han listede hen til den midterste, kaldte dæmpet på sin mor og bankede på, så hun kunne vide, at det var hendes søn, der kom.

Ful kom ind i det mørke rum, rodede i gløderne på ildstedet og fik ilden til at blusse, så de kunne se noget. Moderen fandt et sjal og stak fødderne i et par sivsko. Hun satte en gryde suppe over ilden og lyttede til Fuls beretning uden at afbryde. Om hvordan drengene havde drillet ham. Om hvordan han havde fået tæv, og om hvordan han fandt ud af, hvad deres leg med skatteskrinene gik ud på. Hvordan han tog dem og brugte de magiske ting til at få magt over drengenes fylgjer. Og om hvordan han nu ikke kunne finde ud af at ophæve magien igen.

Hun trak Ful hen til lyset, så hun kunne se hans brækkede næse og flængen over hans øje.

"Man kan ikke vare sig mod at blive drillet", sagde hun. "Så må man bare drille igen. Men det her...", tilføjede hun og rørte nænsomt ved flængen, "Det er over strengen. Din krop er en gave fra guderne, den må andre ikke krænke."

"Men det, du har gjort med at binde de andre drenges fylgjer –

dét er værre. For vores fylgje – den er ikke bare en gave fra guderne, den er en del af guderne selv. Når du går ind og bruger magi for at få magt over andre, krænker du guderne. Jeg kan godt hjælpe dig med at løse drengene af deres afmagt. Men det kan kun lade sig gøre, hvis du lover, at du værner de fire drenge med din egen fylgje - resten af dit liv. Kan du stå love mig det?"

Ful tænkte på Gunulv. Og på Øgot. Og på Aslak og Rolf. Sådan nogle skidderikker! Skulle han passe på dem resten af sine dage! Men hvis han ikke gjorde... Kunne han så leve med, at de skulle ligge i deres senge uden at kunne røre sig, indtil de døde af det!

Ful så på sin mor.

"Hvis du vil hjælpe mig med at løse deres fylgjer, lover jeg, at min fylgja skal være med dem alle dage."

"Godt. Lad os så komme i gang. Løb over og hent tante Urd og tante Skuld. Sammen kan vi udføre den magi, som skal til for at løse dine venner."

Mine venner, tænkte Ful. Jeg skal prøve at tænke på dem som mine venner...

Næste aften kom Ful og hans far over til Vestergården. Gunulv og de tre andre drenge havde det nu udmærket og var kommet hjem fra engene, hvor de havde passet fårene hele dagen.

Fuls far ville gerne tale med alle drengene og deres forældre. Ylva sad ganske stille på sit eget sengested, mens folkene fra de andre gårde kom ind og satte sig omkring ildstedet.

Ylva fulgte nøje med i alt, hvad der blev sagt. Fuls far så med en alvorlig mine på sønnen: Nu skulle han fortælle alt, hvad der var sket uden at lægge skjul på noget. Og Ful berettede med rolig og klar røst, mens han lidt beklemt skelede ned i jorden. Både børn og voksne lyttede uden at afbryde. Da han sluttede, var der helt stille.

Endelig rømmede Gunulvs far sig:

"Så du havde altså kraft til at lade drengene ligge og rådne op?"

Ful nikkede.

"Men du lovede din mor og guderne, at du med din fylgja vil værne om drengenes fylgjer resten af dit liv. Selv om de har været onde mod dig!"

Ful nikkede igen.

Så vendte Gunulfs far sig mod Gunulv, Øgot, Aslak og Rolf.

"Vi har her at gøre med en stærk og modig knægt."

"Gunulv! Nu giver du Ful en undskyldning for, hvad ondt du har forvoldt ham."

Gunulv nikkede. Han gik hen til Ful og rakte ham hånden og sagde: "Undskyld. Jeg vil gerne være din ven. Jeg synes du er OK."

En for en kom de tre andre også hen og sagde undskyld. Aslak og Rolf var temmelig røde i hovederne.

Fuls far bekendtgjorde, at han og hans søn fra deres side ville gøre bod ved at riste en meget kraftfuld runesten. En runesten med en maske, hvis kraft kunne besværges Åmanden, så ingen behøvede at være bange for åens ånd, når de skulle over vadestedet. Det blev folk glade for. Fædrene nikkede, de skulle nok hjælpe med at rejse den.

Sådan blev **Maskestenen** til. Og den aften begyndte drengenes venskab.

Drengene voksede op, og Cūnolv blev en dygtig bonde. Øgot blev smed, og Rolf blev handelsmand inde i Aros. Både Aslak og Ful kom i kong Svends hird. Aslak spillede mere fløjte for kongen, end han kæmpede. Ful blev kongens betroede rådgiver, og også Ylva fik arbejde på kongsgården. Ylva og Ful var nemlig blevet ægtefolk.

Men når der var krig, skulle alle landsbyer sende unge mænd til hæren, og naturligvis mødte Cūnolv, Øgot og Rolf også op.

I 999 stod søslaget ved Svold. De fem venner kæmpede bravt sammen, men en nordmand havde sneget sig tæt ind på Cūnolv, Øgot, Aslak og Rolf. Ful, der havde set, at de var ved at falde i baghold, rettede sig op og udstødte et advarselsråb. I samme øjeblik blev han spottet af en norsk bueskytte, der sendte en pil igennem ham. Sådan døde Ful.

De fire drenge, der jo nu var unge mænd, sørgede meget, og da de kom hjem, ristede de disse ord i maskestenen:

“Cūnolv og Øgot og Aslak og Rolf rejste denne sten efter deres fælle Ful. Han fandt døden ... da konger kæmpede.”

